

1. kapitola

*Duben 1809
Armitage Hall, Lincolnshire*

Lady Gwyn Drakeová přecházela sem a tam po ozdobném mostě jako tygřice v kleci. Co to znamená, když se vyděrač opozdí? Určitě to nebude dobré pro jednání, které s ním hodlala vést.

Možná není na správném místě.

Vytáhla z kapsy mužův vzkaz a znovu si ho přečetla.

Pro lady Gwyn.

Přineste mi zítra odpoledne ve 4 hodiny 50 liber k mostu přes řeku na armitageském panství, pokud si přejete pojistit mé mlčení. Jinak budu mít volnou ruku, abych tajemství o vás a o sobě pověděl, komu budu chtít, a zničil tak vaše dobré jméno. Víte, že to mohu.

Kapitán L. Malet

Takže je na správném místě. Toto byl jediný most přes řeku na celém panství. Uvědomil si, že dům, kde bydlí místní myslivec, major Joshua Wolfe, stojí tak blízko? Nebo je mu to jedno?

Zamračila se. Když naposledy před deseti lety viděla „L.“ Maleta, byl armádním poručíkem a jí bylo teprve dvacet. Pokud však očekával, že se potká se stejnou

pošetilou dívkou s široce rozevřenýma očima, tak bude pořádně překvapený.

Zmuhlala vzkaz do kuličky a hodila ho do řeky. Poté strčila ruku do rukávníku a dotkla se pistole, kterou si vzala ze skříně bratra Thorna, známého jako vévoda z Thornstocku. Ačkoli pistole nebyla nabitá – nevěděla, jak se z ní střílí, natož aby ji uměla nabit – ten dotek vyřezávané, slonovinové pažby pod jejími prsty byl uklidňující. Měla by vypadat dostatečně výhrůžně, aby zastavila takového zbabělce, jakým byl Lionel Malet.

Zaslechla křupání kol na šterku právě včas, aby viděla, jak seskakuje z faetonu. Nejspíš za něj ještě dlužil, ale nebylo to na něm znát, když zamířil z kopce k mostu, aniž by na něm byla znát jakákoli starost.

Bylo těžké uvěřit, že před léty riskovala vše pro ony modré oči, lehkomyšlný úsměv a černé vlnité vlasy. Dokonce i v uniformě prostého poručíka vypadal Lionel neuvěřitelně přitažlivě pro ženu, jež byla jinak obklopená pouze staršími přáteli svého otčima – a popichujícím bratrem a nevlastními bratry.

Přestože byl dnes oblečený ještě elegantněji, jako gentleman, ztratil už moc jakkoli ji zlákat. Jak by mohla nevidět jeho pravý charakter: že to je sobecký a slizký člověk, který si nalezne cestu do srdce naivní ženy a jako plaz otráví ji i její budoucnost jediným kousnutím? Kdyby to tak předtím věděla.

Ale na tom teď nezáleželo. Teď už znala jeho pravou tvář. Takže když se k ní blížil a vypadal, že si je zcela jistý sám sebou, vytáhla Thornovu pistoli a namířila ji na něj. „Dál už ne, pane.“

Zasmál se. Zatraceně. „Ty mě chceš zastřelit?“

„Když budu muset.“

„Ale to nemusíš.“ Vyzývavě naklonil hlavu na stra-